

БРАНИМИР СЪБЕВ
КЪРВАВИЯТ ДЪРВОСЕКАЧ

chitanka.info

Стърженето на верижните триони отекваше в гората подобно рева на разгневена мечка. Четиримата мъже стискаха здраво резачките, а яките им мускули изпъкваха по голите до кръста тела. Всеки носеше жълти очила, с които пазеше очите си от стружките. Беше късен юлски следобед и слънцето прежуряше безмилостно, сякаш искаше да изгори земята и всичко живо по нея. Над целия щат Охайо тегнеше горещина и всичко живо се бе скрило на сянка. Не се обаждаше птица, нито се чуваше скрибуцането на цикадите. Само ревът на бензиновите триони и падането на отрязаните дървета нарушаваше покоя на гората.

Единият от мъжете — Елиът, здравеняк на около двадесет и пет-шест години — спря резачката и махна предпазните очила. Пот се лееше от челото му и от обръснатата глава — беше просто подгизнал.

— Стига толкова работа за днес, а, момчета? Хайде да се прибираме вече. И утре е ден, пак ще дойдем.

Останалите кимнаха и също изключиха трионите. Без да кажат и дума, мъжете събраха багажа си и го натовариха в паркирания недалеч пикап. После се качиха и единият — чорлав блондин — запали автомобила и потеглиха към града. Никой не говореше — умората от повалянето на горските великани не предразполагаше към приказки. Елиът, техният шеф, се почесваше зад ухото и мислеше към кой парцел да се насочат на следващия ден. Постепенно мислите му се зареяха и се отнесоха към дома, семейството, петгодишния му син Ерик и красивата му съпруга Айви, бременна в петия месец с второто им дете. Мечтаеше час по-скоро да се прибере вкъщи, да си вземе душ и да се нахрани като лъв. Вече си представяше как разрошва на шега главата на сина си, когато едната гума на пикапа налетя на дупка и обръснатата глава на Елиът се трясна в покрива.

— Гледай къде караш, Бари! — изръмжа ядосано шефът на дървосекачите.

Блондинът смотолевя някакво извинение и продължиха по пътя. Елиът отвори прозореца и се облегна, подавайки лакът отвън. Мечтите за дома бяха изчезнали безследно. На тяхно място като неканени гости се настаниха терзания за сегашната му работа — за непосилния труд, който полагаха, за бензина, който трябваше да вземе утре за резачките, за извозвачите, които след няколко часа щяха да дойдат с трактори и огромни ремаркета... Щяха да нарежат повалените дървета на трупи и да ги натоварят. На сутринта нямаше да има нито едно паднало дърво

— само стружки. Тогава Елиът и подчинените му — Бил, Бари и Харисън — пак щяха да започнат да режат дърветата. Така я караха вече цели седем месеца, а ангажиментите на всички изтичаха в края на годината. Елиът с тревога си мислеше какво ли щеше да стане, ако дебелият директор господин Честърфийлд не подновеше договорите им... Щеше да остане без работа и с жена и две деца, които искат да ядат. Тръсна глава и се помъчи да прогони черните мисли. Човек във всички случаи трябва да бъде оптимист и да вярва в себе си. Иначе по-добре да си изкопае една дупка в задния двор и направо да ляга в нея.

Вече наближаваха Клатърбък, когато след завоя се появи прословутият бар „Черната Пантера“. Елиът попита шофьора:

— Какво ще кажете да изпием по бира при стария Джейкб? Гърлото ми съвсем е пресъхнало.

— И моето, шефе — отвърна Бари и паркира точно пред бара.

Другите двама — Бил и Харисън — закимаха в съгласие.

Четиримата дървосекачи влязоха и по навик се настаниха на бара. Заведението беше почти празно — на маса до прозореца седеше влюбена двойка, а в единия ъгъл дремеше стар пияница. Джейкб — барман и собственик на „Черната Пантера“ — се ухили и подаде ръка на Елиът.

— Как си, шефе? — пошегува се барманът.

— Добре съм, Джей. Дай четири бири.

— Веднага.

След малко четири халби стояха пред дървосекачите, а Джейкб се захвана да мие чаши. Елиът му плати, отпи от бирата с колегите си и въздъхна с наслада.

— Ето това е истината — блажено се ухили Харисън.

— Хей, знам какво ще ви повдигне настроението — обади се Бил, който досега не бе обелил и дума.

— Какво? — попита Харисън.

— Една история. Ще ви разкажа нещо. Може да ви се стори като фантастична приказка.

— От дете обичам да ми разказват приказки — каза Бари и отново показва отвратителните си зъби.

— Ти още си дете, Бари — смърри го Елиът. — Хайде Бил, разказвай.

Джейкб бармана също се заслуша.

Тази история със сигурност ще ви заинтригува — не само защото е страшна и тайнствена, а и защото се разказва за дървосекачи. Някъде в началото на века, нейде из необятните канадски гори живял един дървар със своята красива съпруга. Той изкарвал прехраната си като сечал дървета и ги прекарвал по реката до града, където ги продавал. Къщата, в която живеел този дървар, била направена собственоръчно от него. Представлявала проста едноетажна постройка от дървесни трупи с две врати и два прозореца. Вътре била разделена на две части с дървена стена — едната част представлявала кухнята, а другата — спалнята. Така живеели дърварят и неговата съпруга — просто и спартански в малката си дървена къщичка наскрив гората. Били самотни, но самотата не ги измъчвала — те не обичали града с неговите шумове, караници и заможни господа, които важно крачели по улиците. Били щастливи, понеже се обичали и не искали нищо друго от света.

Дърварят, който се казвал Матю, често ходил за дърва в гората заедно със своите приятели — Боб, Къстър и Джошуа. Не били редки моментите, когато четиримата мъже нарамвали брадвите и се отправяли заедно навътре в гората, за да изкарат прехраната си с честен труд. Тримата приятели на Матю живеели в града, всичките били женени и имали поне по две-три деца. Само Матю и съпругата му си нямали челяд — това бил единственият мрачен облак на небосклона на тяхното щастие. Въпреки че били минали шест години, откакто Матю за пръв път пренесъл на ръце своята Беки през вратата на дървената къщичка, Господ още не ги бил зарадвал с рожба. Ала простодушният дървар не се отчайвал — той вярвал, че не след дълго ще се сдобие със син, който ще го наследи или с дъщеря, която да помага на майка си, докато той отсъства от къщи.

Веднъж четиримата другари навлезли много дълбоко в гората — никога досега не били стигали толкова навътре, в самото сърце на леса. Времето било мрачно и мъгливо. Сиви облаци покривали небето, а дъхът на мъжете излизал на пара. Говорели малко и тихо, сякаш се страхували да не събудят някое древно зло в гората.

Изведнъж тясната пътека свършила и дърварите се озовали пред зловонно блато. На брега на блатото растял огромен дъб, който се

извисявал на десетки ярдове над земята, а стъблото му било толкова дебело, че всичките едвам биха го обгърнали. Очите на Матю светнали и той облизал устни.

— Не мислите ли, че това дърво е някак си не на място тук, а, момчета? — язвително попитал той.

— То и блатото не е на място, ако питате мен — отговорил Боб, който не спирал да се оглежда около себе си, сякаш очаквал някаква опасност.

— А аз мисля, че нашето място не е тук — убедено отвърнал Джошуа. — Направо тръпки ме побиват. Хайде да се връщаме. Мисля, че ей оная пътечка там ще ни изведе право на реката...

— Я не се излагайте! — смехът на Матю отекнал злокобно в гората. — Този дъб стои на брега на това блато поне от няколко века. Според мен прекалено дълго време е тук. Ще му видя сметката.

— Стига глупости, Матю — обадил се Къстър. — Има да го сечеш поне една седмица. А е и много далеч от реката — има да го кълцаш и пренасяш парче по парче...

Но Матю сякаш бил оглушал. Плюл си на ръцете, свалил брадвата от рамо и тръгнал към дъба.

— Приказвайте си — презрително отвърнал той, замахнал и стоманеното острие се впило с жвакащ звук в стъблото на вековното дърво.

— Стига, човече, зарежи го този дъб — казал Джошуа. — Хайде да вървим, пътечката не е далече...

— Оставете ме на мира! — изфучал Матю. — Сам ще си отсека дървото и сам ще си го пренеса. За нищо не ви бива — уплашихте се от един нищо и никакъв дъб!

Тримата млъкнали. Честта им на дървари била засегната. Отдръпнали се по-настрани и загледали как техният инатлив другар се мъчи. Брадвата на Матю била здрава и добре наточена — в острието ѝ човек можел да се оглежда. Ударите на дърваря отеквали в гората, а от дънера хвърчали парчета кора и дървесина. Но работата не споряла, вековният дъб не се давал така лесно. Постепенно секачът започнал да се уморява. Ръцете му отмалели, пот избила на челото му, а той задишал запъхтян като кон, препускал десетки мили. Накрая Матю се ядосал, събрал цялата си сила и замахнал с рев.

Тогава се случило страшното. Бравата отскочила от дървото, извъртяла се и се забила в лицето на дърваря. Той изкрещял от болка и ужас, размахал ръце и хванал дръжката на секирата. Успял да изтръгне острието от лицето си и кръвта шурнала като планински поток. Сачисаните му другари гледали и не могли да повярват на очите си. Изведнъж Матю се подхлъзнал и паднал в блатото. Секачите се спуснали да го извадят, но макар че ги делели секунди от мястото на трагедията, тялото на техния другар потънало дълбоко в застоялата вода. Сякаш блатото било някакъв ужасен звяр, погълнал неразумния дървар. Напразно Боб се щурал покрай брега и си скубел косите, напразно Джошуа бъркал с дръжката на бравата си във водата в желанието си да спаси Матю, напразно Къстър крещял с пълно гърло за помощ — гората отвърщала на зова му с гробно мълчание. Накрая тримата дървари седнали до блатото с увесени носове и насълзени очи. Решили да приберат бравата на Матю и да кажат на жена му Беки за случилото се. Джошуа нарамил кървавата секира на рамо и всичките се запътили към дома на Матю — мълчаливо и безславно. Някъде във вековната гора отекнал тъжният вик на козодой.

Оклюмани, дърварите с нежелание крачели към дървената барака да съобщят лошата вест на Беки. Когато наближили дома на Матю, тя чакала отвън мъжа си да се прибере. В очите ѝ се четяла тревога, щом видяла омърлушените другари на съпруга си — но без него.

— Какво става, защо сте тъжни? Къде е Матю? — попитала тя.

Вместо отговор Джошуа свалил бравата от рамото си и я хвърлил в краката на младата жена. Тя видяла кръвта по острието и възкликнала, закривайки устата си с ръка. С няколко думи Боб описал случилото се на брега на блатото до стария дъб. Противно на очакванията, Беки не се разпищяла и не се затръшкала по земята от мъка. Само мълчаливо търкалящите се сълзи по бузите ѝ свидетелствали за мъката ѝ по безвъзвратно изгубения любим.

— Ами ние... ще си ходим — смотолевил Джошуа.

— Ще идвате ли пак? — запитала Беки. Сълзите вече не течали, а в очите ѝ имало не толкова мъка, колкото... Решителност? Силна воля? Очакване?

Тримата закимали усърдно.

— Тогава доскоро — казала Беки и се прибрала вкъщи, отнасяйки бравата на Матю.

Дърварите се спогледали един друг и се запътили мълчаливо към града, където ги чакали техните жени и деца. По пътя тримата тихо си приказвали, сякаш заговорничели. Разделили се в града, а навън здрачът започнал да се спуска.

Ребека почистила кръвта от секирата и я подпряла в ъгъла. Седнала на трикракото столче пред едно парче огледало и започнала да си сресва косата. Вече била превъзмогнала мъката, а в главата ѝ се въртели греховни мисли. Мисли, насочени към тримата другари на мъртвия ѝ съпруг — Боб, Къстър и Джошуа. Нещастният Матю така и не узнал какво се случва в къщата му, когато излизал с изгрева на слънцето и отивал самичък за дърва в гората, където често прекарвал целия ден. В повечето случаи неговите другари закъснявали и идвали малко по-късно в къщурката. Там заварвали само дребничката му съпруга, която още спяла или пък, току-що станала, се разхождала из къщата по евино облекло. Тогава в дървената къщичка се развихряла страстна оргия с Беки и тримата „приятели“ на мъжа ѝ. В малката, скромна на пръв поглед брюнетка се криела една ненаситна дяволица, чието любимо занимание било да слага рога на своя съпруг. Дали Матю не е бил природно надарен от кръста надолу, или просто жена му е била обзета от силен сексуален глад — това не е известно. Но се знае, че понякога тримата дървари оставали при Ребека цели часове, дори до пладне. Така продължавали почти през цялото време, докато тя била омъжена за Матю. От двусмислените намеци, които отправила към Боб, Къстър и Джошуа, лесно можело да се отгатне, че Беки желаела срещите ѝ с тези мъже да продължат и след смъртта на съпруга ѝ, дори да бъдат по-чести. Нещо, за което и тримата нямали нищо против. Това не означавало, че Ребека не обичала мъжа си — напротив, обичала го с цялото си сърце. Ала любовта и сексът са две различни понятия — душата се нуждае от едното, а тялото от другото...

Така си стояла Беки и решила косата си пред огледалото, а греховните мисли не излизали от главата ѝ. До момента, в който внезапното отваряне на вратата не ги прекъснало. Младата брюнетка се сепнала и изтървала гребена. Обърнала се и замръзнала от ужас.

На вратата стоял изправен нейният мъж. Нейният Матю. Целите му дрехи били в кал, а от него се носело зловоние. Зловонието на блато, смесено със страшния мирис на смъртта. Но най-ужасно и

будещо страх било лицето му. На него имало отвратителна рана, сякаш някой бил забил брадва в главата му. Раната започвала малко над лявата вежда, пресичала носа и свършвала в дясната буза. Тогава Матю изрекъл с дрезгав глас:

— Здравей, жено — а от устата му блъвнала тиня и покапала по пода.

Беки изпищяла от ужас.

— Какво си се развивала? — намръщил се мъжът ѝ и лицето му станало още по-ужасно. — Слагай вечерята, че съм гладен.

Ребека превъзмогнала отчасти страха си, разшетала се набързо и напълнила една чиния с вече изстинала яхния, след което с треперещи ръце му подала хляба. Зловещият мъж грубо го измъкнал от ръцете ѝ и зачупил едри къшеи от него. Взел лъжицата и започнал да яде, надвесен над чинията, а от раната на лицето му се процеждали капки кръв и падали в гозбата. Той обаче сякаш не ги забелязвал и продължавал да се храни. Не след дълго опразнил чинията и започнал да яде само хляба. Ребека гледала с разширени очи как изцапаните с тиня бузи на Матю се издуват от едрите залъци в устата му.

— Какво ме зяпаш? — изръмжал недружелюбно мъжът ѝ.

Хлябът свършил. Тогава страховитият дървар се тръшнал както бил с дрехите на леглото и започнал да хърка. Беки не можела да повярва на очите си. Страхът бил сковал тялото ѝ и тя не смееела да помръдне от стола, на който седяла. Накрая обаче се унесла в неспокоен сън.

Новият ден дошъл и зората надникнала през прозореца. Съпругата на дърваря се събудила и протегнала ръце, раздвижвайки схванатите си стави. Усмихнала се на утрото и помислила, че снощната случка е била само сън. Обаче неразтребената маса, петната от кръв и кал по леглото и зловонието из къщата говорили друго. Тихо хлипайки от страх, Беки започнала да почиства и да мисли за снощната случка. Как така нейният мъртъв съпруг е излязъл от блатото и се е върнал в дома си? Как?

Изведнъж погледът ѝ паднал в ъгъла, където Матю винаги си държал брадвата. Брадвата я нямало. Опасения изпълнили душата на изплашената жена. Дали нейният не-мъртъв съпруг ще тръгне да избива другарите си? Цял ден тя сновяла изплашена из къщата и не можела да си намери място.

Денят изтекъл бързо като вода от човешка шепа. Светлината отстъпила място на здрача и не след дълго покрай къщата се чули тежки стъпки. Вратата се отворила със замах и срещнала с трясък стената. На прага стоял намръщен не-мъртвият Матю. Раната на лицето му била покрита с тиня, сякаш си е мил лицето в блатната вода.

— Не ме гледай, ами сложи да вечерям, жено! — сопнал се той.

Случката от предния ден се повторила. След като изял всичко, което имало за изяждане, дърварят се хвърлил на леглото с мръсните си дрехи, стиснал секирата, и веднага заспал. Ребека се свила на стола си и се помъчила да заспи, но не могла — цяла нощ гледала своя вонящ на блато съпруг, когото смъртта не искала да приеме. Очите на Беки се затворили чак призори — колкото да пропусне ставането на Матю и излизането му отново в гората. Внезапно вратата се отворила и вътре нахълтали ухилени тримата дървари, предвкушаващи удоволствието от предстоящия секс.

— Слава богу, че дойдохте! — скочила от стола Беки и се хвърлила на вратовете им.

— Спокойно, спокойно — повдигнал вежди Боб. — Никога не си ни се радвала чак толкова. Какво има?

— Няма да ми повярвате — затреперил гласът ѝ. — Не знам откъде да започна...

— Хайде де, казвай — нетърпеливо я подтикнал Джошуа.

— Матю е жив.

Тримата дървари се спогледали. После изгледали скептично дребничката брюнетка пред тях.

— Беки, знам, че ти е тежко... — започнал издалеко Къстър. — Може би от мъката нещо...

— Не съм луда! — изфучала ядосана Беки.

— Никой не казва, че си луда — опитал се да я успокои Боб. — Може да си сънувала лош сън или...

Ребека поклатила енергично глава.

— Не беше сън. Де да беше! Всяка вечер идва, целият в тиня и с разкървавено лице, иска да му дам да яде, нахранва се и ляга да спи. Не мога да разбера кога излиза — сутрин винаги се будя, след като е излязъл.

— Също като преди — обадил се Къстър. — Значи казваш е жив?

— По-точно... не е съвсем мъртъв — въздъхнала Беки.

— Хм... Не ми се вярва тая работа — недоверчиво рекъл Джошуа.

— Щом не ми вярвате, изчакайте довечера зад ей онзи кестен — казала Беки и посочила един стар кестен на около двадесет крачки от южната страна на къщата.

— Добре, добре — нетърпеливо махнал Боб с ръка. — Но до довечера има много време. Какво ще правим дотогава?

Ребека палаво се усмихнала.

— Има какво... За какво сте били път чак дотук? Влизайте.

Тримата се ухилили и последвали своята любезна домакиня вътре в къщата. Няма да се впускаме в подробности какво са правили вътре. Денят бързо свършил и отстъпил място на нощта — времето, когато Матю се връщал при своята невярна жена. Боб, Джошуа и Къстър вече чакали, залегнали зад големия кестен.

— Не разбирам защо се водим по акъла на тази малка глупачка — нервирал се Къстър. — Вярно, страшна е в леглото, но само заради това...

— Хайде, хайде — прекъснал го Боб. — То кога мъж не се е водил по женски акъл... Пък току-виж се разсърдила и повече няма да ни дава.

— Че като няма да ни дава, нали си имаме жени за тая работа? — изсумтял Джошуа.

— Я кажи коя ти прави по-голям кеф — Беки или жена ти? — парирал го Боб. — Хайде мълчете сега и гледайте. Току-виж наистина станало нещо.

Джошуа и Къстър се отказали да спорят и млъкнали. Само нахлупили шапките си ниско над очите и залегнали още повече в малките храсти, растящи около дървото. Мракът вече се сгъстявал и дърветата започнали да придобиват зловещи очертания. Отнейде бухал извикал силно три пъти. Тогава сякаш от самия мрак внезапно изплувал силуетът на Матю и с няколко крачки се озовал до къщата. Отворил рязко вратата и влязъл в дървената колиба пред сащисаните погледи на тримата другари.

А вътре в къщата горката Беки изтърпявала безропотно грубото отношение на не-мъртвия си съпруг.

— Слагай да ям, проклетнице, колко пъти трябва да ти повтарям?
— избучал още с влизането си той и се тръснал на стола пред масата.

Ребека мълчаливо му донесла чиния с печено месо.

— А къде е хлябът? — попитал той. — Дай ми и хляб!

— Ето го на масата пред теб — посочила тя и се троснала: —
Вземи си го сам!

Матю грабнал питата и заръмжал, докато си чупел къшеи:

— За нищо не те бива, никаквице. Един хляб не можеш да
подадеш на мъжа си, след като цял ден е работил и е останал без сили.
Можеш само да се натискаш с ония поспаланковци — Боб, Джошуа и
Къстър...

Беки затаила дъх, а очите ѝ се разширили от уплаха. Как изобщо
е отгатнал тайната ѝ?

Сякаш прочел мислите ѝ, ухиленият дървар отговорил:

— Мислиш, че не знам ли? Когато отидеш на онзи свят и видиш
вечната битка между светлината и мрака, тогава научаваш всичко.
Доста често се е случвало аз да съм в гората и да се потя с риск за
живота си пред някое дърво, а ти в това време да се шибаш с ония
нещастници. Кажи ми — добри ли са в леглото? Сигурно са по-добри
от мен. Вероятно затова си ги прикоткала и си се търкала в кревата с
тримата едновременно. Мръсна кучка. Махам се оттук, повдига ми се
само като те гледам. Хайде, извикай ги пак и им ги поеми с всичките
си дупки. Те са там навън, всичките. Крийт се зад стария кестен и си
мислят, че не ги виждам, глупаците.

След тези смазващи думи Матю станал, взел си брадвата и
излязъл. Жена му приседнала на леглото. След малко Боб, Джошуа и
Къстър довтасали.

— Не мога да повярвам! Той беше там! Видях го! — не можел да
се успокои Боб.

— Той знае — бавно отронила Беки. — Знае всичко. За нас...
Знае какво сме правили, докато е бил в гората...

Тримата стояли безмълвни като статуи.

— Чувствам се ужасно — въздъхнала Беки. — Трябва да си
поспя. Вървете си. Оставете ме.

Дърварите послушно се изнизали един след друг от къщата и
тръгнали по склона към града. Вървели и не обелвали и дума. Накрая
Джошуа не издържал:

— Трябва да направим нещо. Трябва да помогнем на Беки.

— Защо пък да ѝ помагаме? — изсумтял Боб.

— Не искаш да ѝ помогнеш, защото си напълнил гащите. Страшничко е един призрак да се разхожда из гората, вярно. Ама ти беше хубаво, когато я чукаше, нали?

— Не ми се прави на светец, Джошуа. И ти правеше същото с нея.

— И тримата го правехме. Задължени сме ѝ, все пак трябва да предприемем нещо...

— И какво ще предприемеш срещу един, който не иска да умре, въпреки че на лицето му има дупка от брадва, в която можеш да пхнеш юмрука си? — запитал Боб.

— Може пък да има начин — обадил се неочаквано Къстър.

Боб и Джошуа се обърнали изненадани към него.

— Преди време сестра ми се ожени и не можеше да зачене. Отиде при някаква стара циганка, дето живее откъм другата страна на града. Знаете — боровата гора, дето е забранено да се сече. Та отиде сестра ми и циганката ѝ каза да пие някакви билки, а после и мъжът ѝ да пие от същите. Чудото стана — сестра ми забременя.

— И какво сега — някаква дърта вещица, дето забърква буламачи за плодовитост, ще знае цяр срещу не-мъртъв дървар?! — скептично попитал Боб.

— Нищо не пречи да опитаме — казал Джошуа. — Хайде утре да отидем при циганката. Ще отидем, нали?

— Да отидем — съгласил се Къстър.

Боб въздъхнал.

— Добре.

На другия ден тримата другари се запътили към дома на старата циганка. Не след дълго стигнали и заварила старицата вълн до къщата, където тя сушала билки. Разказали ѝ всичко от игла до конец.

— Има начин — рекла след кратък размисъл циганката. — Той иска да отсече дървото — това е било последното нещо, което е желал, преди да умре. Трябва да го погребете през деня, когато спи. Ще го издърпате от блатото и ще го заровите под дървото, което е искал да отсече. И запомнете — трябва да го заровите заедно с брадвата му. Но трябва да побързате. Ако отсече дървото, преди да сте

го погребали, той няма да може да се върне в отвъдното и вечно ще скита не-мъртъв по света.

— Но ние не знаем как да го издърпаме от блатото! — възпротивил се Джошуа.

— Пък и брадвата му е винаги с него — добавил Боб.

— Посипете пръст във блатото. Трупът му ще изплува. А брадвата ще я търсите сами — отсякла старицата.

Тримата дървари се запътили към лобното място на Матю. Колкото повече навлизали в гората, толкова по-тихо ставало наоколо и небето се смрачавало като пред буря. Стигнали до зловонното блато и видели големия дъб. Дървото носело ужасни белези от брадва по дънера си. Самата брадва била небрежно облежната на дъба. Дотук добре. Ами тялото? Хвърлили няколко шепи пръст във водата, както ги подучила старицата. От дъното на тресавището се разнесло блъбукане и изведнъж трупът на Матю изплувал на повърхността сред мехури блатен газ. Издърпали тялото с въжета и се заели да копаят надвнатри гроб със собствените си брадви и с ръце. Изкопали дупка с дълбочина около един ярд и положили тялото на Матю вътре. Къстър хвърлил и секирата в гроба. Зарили дупката и забучили прост дървен кръст над импровизирания гроб — две пръчки, свързани напреко с парче въже. Прекръстили се мъжете, свалили шапките си и почели с едноминутно мълчание своя стар и верен другар. После прибрали секирите и въжетата и тръгнали към къщи. Само Къстър останал, изправен до гроба на Матю. Но не гроба гледал той, а дъба, който се извисявал към небето. По неговата черна кора вече нямало и драскотина — сякаш никой никога не се е и опитвал да го отсече. После Къстър сложил шапката си и забързал ход, за да достигне Боб и Джошуа. Те никога вече не посетили вдовицата Беки, която останала сама до края на живота си, а духът на нейния съпруг се успокоил и престанал да я навестява.

— Хубава история — наруши мълчанието Джейкъб.

— Да, и на мен ми хареса — додаде Бари.

— Радвам се — отвърна Бил и довърши бирата си.

— Хайде да се прибираме, че момичетата сигурно вече се тревожат, а? — предложи Елиът и се надигна от високия стол. Тримата

му приятели го последваха.

Джейкъб изпроводи с поглед четиримата мъже. После се захвана да подрежда под бара вече измитите и подсушени чаши.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.